

Arrest

**nr. 119 339 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 29 oktober 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 18 december 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2012 werd ingediend door:

(…)

nationaliteit: Turkije

geboren te (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zouden zijn; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het argument dat betrokkene zou willen trouwen met mevrouw N(…) L(…) van Duitse nationaliteit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Ook de verwijzing naar art. 12 EVRM (recht op huwen) kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar wij betrokkene zijn recht op huwen geenszins ontnemen. Betrokkene legt ook geen bewijzen voor van het feit dat dit recht op enige wijze zou geschonden worden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier sedert september 2010 arriveerde en dat hij werd opgevangen door vrienden-landgenoten- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(…)”

1.3 Op 18 december 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum en geldig paspoort (…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het de tweede bestreden beslissing betreft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de kennelijke appreciatiefout, de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de

manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In haar verzoekschrift roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Ook ter terechtzitting verwijst zij, wanneer gevraagd naar haar belang bij de tweede bestreden beslissing, naar deze hogere rechtsnormen. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de tweede bestreden beslissing met deze artikelen van het EVRM.

Uit hetgeen volgt, blijkt dat een schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM echter niet kan worden aangenomen, zodat dient te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat de tweede bestreden beslissing verbonden is met de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat wanneer het beroep gericht tegen de beslissing op basis van voormelde aanvraag gegrond is, de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dit ook zal zijn, dient erop gewezen te worden dat de gegrondheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing slechts aan de orde komt wanneer dit beroep ontvankelijk is, en tevens dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting slechts een hypothetisch belang aanvoert. Daar waar zij stelt dat de vermelding van de beroepsmogelijkheid op de bestreden beslissingen daarenboven een effectief rechtsmiddel dient te waarborgen, waarvan zij wegens de gebonden bevoegdheid wordt uitgesloten, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorziet, niet verhindert dat tot de onontvankelijkheid van de vordering wordt besloten. De verzoekende partij laat na aan te voeren, laat staan aan te tonen, dat het onredelijk of arbitrair zou zijn te vereisen dat zij een belang heeft bij haar beroep.

Het beroep tot nietigverklaring is, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een kennelijke appreciatiefout aan en de schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en de schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“(…) *EERSTE EN ENIGE MIDDEL*

Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwildering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM en artikel 12 EVRM

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. De buitengewone omstandigheid

Verwerende partij is onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig is.

1.1 Gezins - en privéleven

** Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat:*

- hij sinds januari 2010 in België verblijft;*
- hij sinds januari 2011 een relatie met N(...) L(...), van Duitse nationaliteit en geboren te (...) op (...) en tevens wonende te (...);*
- hij met zijn partner in het huwelijk wenst te treden;*
- hij reeds voorbereidingen voor het huwelijk heeft ondernomen;*
- een terugkeer naar Turkije zal hem een moeilijk te herstellen nadeel veroorzaken gezien hij zijn levenspartner zal moeten achterlaten...*

Eisende partij beantwoordt nog bijkomend dat hij ook financieel afhankelijk van zijn partner die in zijn levensonderhoud voorziet.

Het is duidelijk dat deze elementen tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

** Verwerende partij betwist de relatie met mevrouw N(...) L(...), van Duitse nationaliteit niet. Verwerende partij betwist ook niet dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.*

Verwerende partij betwist ook niet dat eisende partij voorbereidingen aan het nemen was voor een huwelijk samen met zijn levenspartner.

Deze voorbereidingen zijn intussen ook meer geconcretiseerd en Eisende partijen zijn levenspartner hebben een uitnodiging voor de huwelijksvoltrekking ontvangen.

Eisende partij verwijst naar stuk 2.

Eisende partijen zijn levenspartner dienen aanwezig te zijn op 01.02.2013 om 10u45 in het Stadhuis van Antwerpen.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd.

Hierdoor heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bovendien, indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende geconcretiseerde voorbereidingen proberen te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

** Eveneens is eisende partij van oordeel dat verwerende partij ook het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.*

Eisende partij stelt immers langs de ene kant vast dat de Belgische autoriteiten, zijnde de Stad Antwerpen, eisende partij uitnodigt om aanwezig te zijn op 01.02.2013, om over te gaan tot de huwelijksvoltrekking.

Langs de andere kant ontvangt eisende partij evenwel van de Belgische autoriteiten, meer specifiek van de Stad Antwerpen, de beslissing die verwerende partij heeft genomen, en dient eisende partij het land te verlaten tegen uiterlijk 17.01.2013.

** Eisende partij heeft sinds september 2010 zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.*

Gezien de familie van eisende partij, namelijk zijn levenspartner N(...) L(...), van Duitse nationaliteit en geboren te (...) op (...), in België verblijft, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM. De huwelijksvoltrekking is voorzien op 01.02.2013.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner van Duitse nationaliteit en verblijfsrecht in België in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door eisende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

Voor zoveel als nodig benadrukt eisende partij andermaal dat de huwelijksvoltrekking in principe zal plaatsvinden op 01.02.2013 (stuk 2).

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*

- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije te repatriëren?

Door te stellen dat het maar een “eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied”, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, zal zijn, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

*

Ook is eisende partij van oordeel dat verwerende partij artikel 12 EVRM heeft geschonden.

Artikel 12 EVRM stelt het volgende:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door eisende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

Voor zoveel als nodig benadrukt eisende partij andermaal dat eisende partij is uitgenodigd om op 01.02.2013 aanwezig te zijn om over te gaan tot de huwelijksvoltrekking (stuk 2).

In de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dit artikel ook ingeroepen.

Eisende partij stelde hieromtrent dat artikel 12 EVRM kan worden ingeroepen tegen een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering indien men zijn huwelijksplannen voldoende aannemelijk kan maken en van beide partners niet kan worden verwacht om hun huwelijksplannen in het buitenland te realiseren (zie Van Dijk en Van Hoof, De Europese Conventie in theorie en praktijk, derde druk, 497, zaak 7175).

Verwerende partij stelt hieromtrent het volgende:

“Ook de verwijzing naar art. 12 EVRM (recht op huwen) kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar wij betrokkenen zijn recht op huwen geenszins ontnemen. Betrokkene legt ook geen bewijzen voor van het feit dat dit recht op enige wijze zou geschonden worden.”

Eisende partij stelt ten eerste vast dat verwerende partij niet op alle argumenten heeft geantwoord.

De huwelijksplannen van eisende partij werden voldoende aannemelijk gemaakt. Die worden in de beslissing door verwerende partij ook niet in twijfel getrokken.

Er kan volgens eisende partij niet verwacht worden dat de huwelijksvoltrekking in het buitenland plaatsvindt.

Hierop antwoordt verwerende partij niet. De vermelding dat het recht op huwen niet wordt ontnomen, is hier immers geen antwoord op.

Indien eisende partij naar Turkije dient terug te keren, zal in de praktijk zijn levenspartner die de Duitse nationaliteit heeft, dus een Europese burger is en die een verblijfsrecht heeft in België, naar het buitenland dienen te gaan om in het huwelijk te kunnen treden. En dit terwijl de huwelijksvoltrekking al gepland is in België op 01.02.2013.

Welk bewijs wenst verwerende partij nog? De huwelijksvoorbereidingen en de relatie worden niet in twijfel getrokken. Het feit dat het huwelijk bijgevolg niet zal kunnen plaatsvinden in België, maar in het buitenland, wordt ook niet betwist.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat artikel 12 EVRM en de motiveringsplicht werd geschonden. (...)

3.2 Daar waar de verzoekende partij de schending opwerpt van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van dit beginsel niet verder uitwerkt, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Daar waar de verzoekende partij de schending van het vertrouwensbeginsel opwerpt, dient erop gewezen te worden dat zij in haar uiteenzetting aangaande dit beginsel slechts verwijst naar de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien het beroep tegen deze beslissing, zoals blijkt uit hetgeen gesteld onder punt 2, onontvankelijk is, dient op dit onderdeel van het enig middel niet verder ingegaan te worden.

Aangaande de opgeworpen schending van de motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de

gemachtigde van de staatssecretaris op alle in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9*bis* houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 maart 2012 het volgende uiteengezet, waarbij kan worden opgemerkt dat verzoekende partij geen expliciet onderscheid heeft gemaakt tussen de elementen die betrekking hebben op de ontvankelijkheid en diegene die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag:

“Dat vertoger september 2010 arriveerde in België met een geldig Turks paspoort ;

Dat vertoger bij zijn aankomst werd opgevangen door vrienden landgenoten ;

Dat vertoger thans verzoekt om een verlenging van verblijf op het grondgebied om de hierna vermelde redenen :

Dat vertoger deze aanvraag niet kan richten aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Turkije daar zelfs een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat vertoger immers in het huwelijk wenst te treden met N(...) L(...), van Duitse nationaliteit, geboren te (...) op (...) en wonende te (...);

Dat beiden elkaar kennen sedert januari 2011 en voor dit huwelijk reeds de nodige voorbereidingen werden gedaan ;

Dat aan de oprechtheid van dit voorgenomen huwelijk niet kan worden getwijfeld ;

Dat van vertoger niet kan verwacht worden dat hij naar zijn moederland zou terugkeren om van daaruit een verlenging van verblijf te vragen ;

Dat hij in dat geval immers haar verloofde voor enkele maanden zou dienen achter te laten ;

Dat een weigering van verblijf alle huwelijksvoorbereidingen zou dwarsbomen zodat vertoogster het recht op gezinsleven en in het bijzonder het recht om te huwen (cfr. artikel 8 en 12 van het EVRM) zou worden ontnomen ;

Dat artikel 12 van het EVRM kan worden ingeroepen tegen een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering indien men zijn huwelijksplannen voldoende aannemelijk kan maken en van beide partners niet kan worden verwacht om hun huwelijksplannen in het buitenland te realiseren (zie Van Dijk en Van Hoof, De Europese Conventie in theorie en praktijk, derde druk, 497, zaak 7175) ;

Dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken;

Dat het in casu gaat om omstandigheden als bedoeld in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet die de verlenging van het verblijf mogelijk maakt ;”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de eerste bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zouden zijn; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het argument dat betrokkene zou willen trouwen met mevrouw N(...) L(...) van Duitse nationaliteit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Ook de verwijzing naar art. 12 EVRM (recht op huwen) kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar wij betrokkene zijn recht op huwen geenszins ontnemen. Betrokkene legt ook geen bewijzen voor van het feit dat dit recht op enige wijze zou geschonden worden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier sedert september 2010 arriveerde en dat hij werd opgevangen door vrienden-landgenoten- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar de verschillende elementen die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingeroepen, en stelt zij dat de verwerende partij deze elementen onterecht niet als buitengewone omstandigheden heeft aanvaard en zo de motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geschonden. Er dient echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al deze elementen ingaat en uiteenzet waarom hij van oordeel is dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Tevens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van de opgeworpen motiveringsplicht, en tevens met betrekking tot het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel verwijst naar een *“uitnodiging huwelijksvoltrekking”* van het district Antwerpen dat zij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat haar huwelijk zou plaatsvinden op 1 februari 2013. Er dient echter op gewezen te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennis had van dit gegeven. De verzoekende partij toont bovendien op generlei wijze aan, en dit blijkt tevens niet uit het betrokken document zelf, dat haar huwelijksaangifte en/of de uitnodiging huwelijksvoltrekking dateert van voor het nemen van de eerste bestreden beslissing op 29 oktober 2012. De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een beslissing betreft die antwoordt op een aanvraag van de verzoekende partij en dat het aldus aan de verzoekende partij is om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte te brengen van alle elementen die zij in het licht van haar aanvraag om machtiging tot verblijf relevant acht. Het kan aan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet verweten worden dat hij niet geantwoord heeft op een gegeven waarvan hij geen kennis had, en tevens geen bijkomende inlichtingen aan de verzoekende partij te hebben gevraagd. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar dat het onderzoek van deze andere beoordeling en van het nieuwe element aangaande de huwelijksvoltrekking, dat zij voor het eerst in het kader van haar verzoekschrift naar voren brengt, te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. De Raad benadrukt nogmaals dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door

verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een kennelijke appreciatiefout en een schending van de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 12 van het EVRM wijst de Raad er in de eerste plaats op dat artikel 12 van het EVRM luidt als volgt: *“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”*. De wettelijke regels van het huwelijk en van het gezinsleven kunnen bijgevolg niet aangewend worden om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen (RvS 5 april 2002, nr. 105 413). De Raad wijst er vervolgens op dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voornoemd artikel onontvankelijk verklaard wordt. De eerste bestreden beslissing is bijgevolg genomen omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België in plaats van in het buitenland in te dienen en is geen weigering tot voltrekking van haar huwelijk. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk ingegaan op artikel 12 van het EVRM en op de andere elementen die de verzoekende partij met betrekking tot haar voorgenomen huwelijk in haar aanvraag had ingeroepen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening heeft gehouden. Daar waar de verzoekende partij in het kader van dit onderdeel van haar enig middel nogmaals verwijst naar de *“uitnodiging huwelijksvoltrekking”*, kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband reeds hoger werd uiteengezet. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 12 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, waarbij dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting aangaande dit artikel slechts verwijst naar haar familieleven met haar partner, dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich met betrekking tot voornoemd artikel 8 beperkt tot algemene beschouwingen en theoretische uiteenzettingen en dat zij in het geheel nalaat enige hinderpaal voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders aan te voeren, laat staan aan te tonen, waarbij nog kan opgemerkt worden dat de eerste bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland dient in te dienen, en niet, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te impliceren, dat zij nooit een machtiging tot verblijf in België zal verkrijgen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt ingegaan op voornoemd artikel 8. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk en met betrekking tot de eerste bestreden beslissing ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS